

Κουρά μοναχού στην Ιερά Μονή Παναγίας Καλλίπετρας στη Σκήτη Βεροίας

/ [Ιερές Μονές](#)

Την Παρασκευή 21 Φεβρουαρίου ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων χοροστάτησε στον εσπερινό και κήρυξε το Θείο Λόγο στην Ιερά Μονή Παναγίας Καλλίπετρας στη Σκήτη Βεροίας.

Στη διάρκεια του εσπερινού τέλεσε την μοναχική κουρά (ρασοευχή) του κ. Πέτρου Σίμου και του έδωσε το όνομα Θεόκλητος. Ο π. Θεόκλητος την Κυριακή το πρωί θα χειροτονηθεί Διάκονος.

Επίσης ο Σεβασμιώτατος στο τέλος του εσπερινού τέλεσε τρισάγιο για τους αείμνηστους κτίτορες της Ιεράς Μονής.

Ομιλία Σεβασμιωτάτου:

«Ἀρχή μοι καί ὑπόστασις, τό πλαστουργόν σου γέγονε πρόσταγμα».

Σάββατο τῆς Ἀπόκρεω αὐριο καί ὁ ἱερός τῆς Ἐκκλησίας ὑμνογράφος μᾶς ὑπενθυμίζει μέ τό τροπάριο τῶν Ἀποστίχων τοῦ Ἑσπερινοῦ, τό ὁποῖο προέταξα, τή δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου. Μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι ἡ ὑπάρξη τοῦ ἀνθρώπου ὀφείλεται στό δημιουργικό πρόσταγμα τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεός ἔπλασε ἀπό τήν πολλή του ἀγάπη τόν ἄνθρωπο, γιά νά ἀπολαύσει τόν κόσμο πού δημιούργησε ἀλλά καί τήν κοινωνία μαζί του.

Κλήση τοῦ Θεοῦ εἶναι τό «ποιήσωμεν ἄνθρωπον», ὄχι μέ ὁποιοδήποτε τρόπο ἀλλά «κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καί καθ' ὁμοίωσιν», κατ' εἰκόνα δηλαδή τοῦ Θεοῦ καί μέ προοπτική νά φθάσει στήν ὁμοίωση τοῦ Θεοῦ. Καί αὐτή ἡ κλήση, ὅπως καί ὅλες οἱ ἄλλες κλήσεις τίς ὁποῖες λαμβάνει ὁ κάθε ἄνθρωπος στή διάρκεια τῆς ζωῆς ἀπό τόν Θεό, εἶναι κλήσεις τῆς προνοίας καί τῆς μερίμνης τοῦ Θεοῦ γιά τό πλάσμα του, εἶναι κλήσεις πού ἀποβλέπουν στό νά προσελκύσει τόν ἄνθρωπο κοντά του καί νά τόν βοηθήσει νά ἐπιτύχει τόν σκοπό γιά τόν ὁποῖο τόν ἔπλασε.

Μιάς τέτοιας θείας κλήσεως καί μάλιστα ἰδιαιτέρως σημαντικῆς ἔγινες καί σύ σήμερα ἀποδέκτης. Καί τήν χαρακτηρίζω ἰδιαιτέρως σημαντική ὄχι διότι οἱ ἄλλες κλήσεις τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι σημαντικές γιά τή ζωή τοῦ ἀνθρώπου καί δέν τήν καθορίζουν ἀνάλογα μέ τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο ὁ καθένας ἀπό ἐμᾶς θά τίς ἀντιμετωπίσει καί θά τίς ἀξιοποιήσει, ἀλλά διότι ἡ κλήση στή μοναχική ζωή καί πολιτεία εἶναι κλήση σέ μία νέα ζωή, σέ μία ζωή στήν ὁποία ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος τήν ἀποδέχεται δέν ζεῖ πλέον γιά τόν ἑαυτό του, δέν ζεῖ πλέον γιά τόν κόσμο, ἀλλά ζεῖ γιά τόν Θεό, ζεῖ γιά νά περιπατεῖ «ἀξίως τῆς κλήσεως ἧς ἐκλήθη».

Εἶναι ὅμως ἡ κλήση στή μοναχική ζωή ἰδιαιτέρως σημαντική καί γιά ἕναν ἀκόμη λόγο, διότι δέν μποροῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νά ἀποδεχθοῦν αὐτή τήν κλήση. «Οὐ πάντες χωροῦσι τόν λόγον τοῦτον, ἀλλ' οἷς δέδοται» λέγει ὁ Κύριός μας. Καί δέν μποροῦν ὅλοι νά ἀνταποκριθοῦν σέ αὐτή, διότι εἶναι «στενή καί τεθλιμμένη ἡ ὁδός» τῆς μοναχικῆς πολιτείας, καί δέν ἔχουν ὅλοι τή θέληση νά ὑπομείνουν τόν κόπο καί τίς δυσκολίες τῆς ζωῆς αὐτῆς χάριν τοῦ Χριστοῦ καί τῆς ἀγάπης του.

Αὐτήν τήν κλήση ἀποδέχθηκες καί σύ σήμερα. Καί αὐτή τήν κλήση τοῦ Θεοῦ, τήν κλήση στή μοναχική πολιτεία, θά σοῦ ὑπενθυμίζει καθημερινά τό μοναχικό σου ὄνομα, τό ὁποῖο σοῦ ἔδωσα πρός τιμήν μιᾶς μεγάλης σύγχρονης μορφῆς τοῦ Ἁγιορειτικοῦ Μοναχισμοῦ, τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος Θεοκλήτου τοῦ Διονυσιάτου.

Ὁ μακαριστός Γέρων Θεόκλητος, τόν ὁποῖο εἶχα τήν εὐλογία νά γνωρίσω ὡς

μαθητής τῆς Ἀθωνιάδος, διακρίθηκε γιά τήν ὁσιότητα τῆς ζωῆς του, διακρίθηκε γιά τή σεμνότητα καί τή σύνεσή του, διακρίθηκε γιά τήν καθαρότητα τῆς ζωῆς του καί τήν ὑπακοή του στούς πνευματικούς του πατέρες. Μέ τήν ἀσκητική του ζωή, μέ τά ἔργα του καί μέ τήν παρουσία του τόσο στό Ἅγιο Ὅρος ὅσο καί στόν κόσμο, ὅποτε βρισκόταν μεταξύ τῶν ἀνθρώπων, ἔδωσε τή μαρτυρία τοῦ ὀρθοδόξου μοναχισμοῦ σέ μία ἐποχή κατά τήν ὁποία πολλοί τόν ἀμφισβητοῦσαν, καί ἀποδείχθηκε μέχρι τέλους ἄξιος τῆς θείας κλήσεως, τήν ὁποία ἔλαβε.

Τό παράδειγμα τῆς μοναχικῆς πολιτείας τοῦ ὁσίου Γέροντος Θεοκλήτου Διονυσιάτου εὐχομαι νά σέ ἐμπνέει καί νά σέ καθοδηγεῖ στήν καθημερινή σου προσπάθεια, στόν καθημερινό σου ἀγώνα νά ἀνταποκριθεῖς στήν κλήση τοῦ Θεοῦ, τήν ὁποία θά σοῦ ὑπενθυμίζει καί τό ὄνομά σου. Διότι ἡ μοναχική ζωή εἶναι διαρκῆς ἀγώνας, εἶναι διαρκῆς προσπάθεια γιά νά νεκρώνει ὁ μοναχός τόν ἑαυτό του μέ τήν ὑπακοή, μέ τήν ταπείνωση, μέ τήν προσπάθεια νά μήν ἄγεται καί φέρεται ἀπό τό θέλημά του, ἀλλά νά ἀγωνίζεται νά ζεῖ σύμφωνα μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὅπως αὐτό ἐκφράζεται διά τοῦ πνευματικοῦ καί τοῦ Ἐπισκόπου. Μόνο μέ τήν ὑπακοή καί τήν ταπείνωση μπορεῖ ὁ μοναχός νά ἀγαπήσει τόν Θεό καί νά προοδεύσει σ' αὐτήν τήν ἀγάπη, πού δέν εἶναι ἕνα ἀπλό συναίσθημα, δέν εἶναι μία εὐκαιριακή συγκίνηση, ἀλλά εἶναι ἕνα διαρκές βίωμα, τό ὁποῖο παρακινεῖ τόν μοναχό νά ζεῖ τήν ἐν Χριστῷ ζωή καί νά πορεύεται στά ἴχνη τοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς Χριστοῦ.

Αὐτό εὐχομαι πατρικά νά ἀξιωθεῖς καί σύ νά ζήσεις μέ τή συμπαράσταση καί τή βοήθεια καί τοῦ Γέροντός σου καί τοῦ Ἐπισκόπου σου, ἀλλά καί μέ τίς εὐχές τῶν συμπροσευχομένων πατέρων καί τῶν οἰκείων καί φίλων σου, πού ἦλθαν γιά νά προσευχηθοῦν κατά τή σημαντική αὐτή ἡμέρα τῆς μοναχικῆς σου κουρᾶς, καί πρωτίστως μέ τήν εὐλογία καί τή χάρη τῆς Κυρίας Θεοτόκου, τῆς ἐφόρου καί προστάτιδος τῶν μοναζόντων καί τῆς Ἱερᾶς αὐτῆς Μονῆς, στήν ὁποία ἔλαβες σήμερα τό μοναχικό σχῆμα.

